

taná egymással. Akkor, amikor megtörténhetik a lassu és észrevétlen átmenet: az emberiség testének különböző tagjait annyi közös szál fogja egymáshoz fűzni, hogy ezek a tagok egyszerre észre veszik az összetartozóságukat, mert azt keli érezniök, hogy ha egymást bántják, azzal magukat is marcangolják.

Jól esik elképzelni, hogy ez a mostanában minden esztendőben összeülő interparlamentáris konferencia annak a világhoz tartozó lesz a csirája, melyben majd a népek közös erővel intézik el a közös dolgaikat. Így lesz-e valóban, ki tudná azt megmondani? A különböző népek parlamentjéből érkező kiküldöttek egyelőre a távoli jövő útját egyengetik és lelkesedéssel végzik azt a gyönyörű munkát, mely a népek szolidaritását erősíti. A magyar parlament tagjai is ott voltak szép és tiszteletreméltó számmal a megnyitó gyűlésen. Csak éppen az ellenzék tagjai tüntettek a távolmaradásukkal. Onnan, ahol a munkás és lelkes, ideális célokért dolgozó emberek az emberiség jövőjének az alapjait rakják le, az ellenzék tüntetőleg távol maradt. Ebből a munkából a magyar ellenzék ugyanugy nem kér részt, mint a magyar parlament munkájából. Munkás, lelkes, ideális célok . . . ez mind szép dolog, de ezzel nem lehet kormányt bukztatni és a legfőbb hatalomra az utat egyengetni.

Albánia lobogója. Fiuméből jelentik: Az albán kormány már megállapította, hogy milyen lobogót kell kikitűzni az albán kereskedelmi hajókra. A tengerészeti hatósághoz érkezett értesítés szerint az új kereskedelmi lobogó megegyezik az albán nemzeti zászlóval. A zászló vörös színű és vörös mezőben kétfeji fekete sas áll.

A felső ipariskola, Szeged és a délvidék érdekei.

(Saját tudósítónktól.) Megnyiták újra az iskolák kapui. Szeged utcáin csak úgy hömpölyögnek az idegenek, mert a legnagyobb idegenforgalmat városunknak az iskolák csinálják. Nagyszakállu szerb és oláh papok, a jóléttől meggömbölyödött sváb gazdák, a közeli megyékből való magyarok hozzák fiaikat Szeged jó hírű iskoláiba, hogy itt a kultura részeseivé váljanak. A fölvételre vonatkozó igényeket az iskolák ki tudják elégíteni, mert aki az egyik gimnáziumból, kereskedelmiből vagy polgáriból kisorsul, beiratkozik a másikba, lévén ezek az iskolák párosával. Ép azért párosával, hogy lehetőleg minden jogos igény kielégíttessék és senki se legyen kénytelen másfelé távozni. De mégse. Lesz közel száz szülő, aki hiába jött és költött napokig Szegeden, fölvételre nem találhat. Nem találhatnak — helyszüke miatt. A m. kir. állami felsőipariskola az, amely képtelen a jelentkezők befogadására. Az az iskola, amelynek létesítésére maga a város horribilis áldozatot hozott. Hogy részletesen is felsoroljuk, mit áldozott ezért az iskoláért a város, papírra kell vetnünk a következő, végösszegükben igazán tekintélyes számokat: az új épület telkének az értéke 60 ezer, maga az épület 800 ezer, a régi épület telke 30 ezer, a régi épület, — mely továbbra is ipariskolai célokra szolgál — 80 ezer korona. Mindkét iskola környékének a rendezése 120 ezer korona. Ez összesen és kerekén egy millió 200 ezer korona. S ha még hozzászámítjuk ehhez a városnak csaknem 10 ezer koronányi évi hozzájárulását, elmondhatjuk, hogy ez a maga nemében páratlanul álló áldozatkészség. Joggal elvárhatná tehát Szeged város közönsége, hogy ennek ellenértéke, még pedig finansiális és morális ellenértéke gyanánt legalább is azt kapja, hogy a selejtes elemek kivételével

minden jelentkező fölvételre találjon. Ámde mit látunk? Ez idén is 160 tanuló jelentkezett fölvételre és ezeknek ép a felét kell majd az igazgatóságnak — nem az illetőknek tudománytalansága vagy arra nem valósága miatt, hanem helyszüke miatt visszautasítani. De különösen sérelmes az, hogy az igazgatóságnak *rendeletileg* van utasítása arra, hogy 10—15 helyet fentartson olyanok számára, akik a *pesti* iskolában nem nyernek elhelyezést.

Hát kérjük alázattal az illetékes tényezőket, mi nem a pesti és a Budapesti földrajzi és egyéb érdekszférájához tartozókért hoztuk ezt a nagyon nagy, tekintélyes áldozatot, hanem igenis gondoltunk a szegedi és délvidéki tanulókra. Azokért nekünk semmi féle áldozat nem túl nagy, de hogy másuttan kisorsultak, olyanok, akik maguk sem törekedtek ide, mert különben nem kérték volna a pesti felsőipariskolába való fölvételt, hogy olyanok nyerjenek itt elhelyezést a mi saját fiaink, vagy legalább is a hozzánk mindenképpen közelebb állók rovására, ez nemcsak méltánytalanság, de egyenesen *sérelem*. Olyan sérelem, melyet a város hatósága nem hagyhat, nem szabad hagynia szó nélkül. Ez ellen a leghatározottabban tiltakoznunk kell.

Szívesen látunk mindenkit Szegeden, de nem a magunk kárára, rovására. Ez nem önzés, hanem legsajátosabb önértékünknek a lehető legjogosabb kielégítése. Ez ellen a legélesebben tiltakozni, ezt megakadályozni legelemibb kötelességünk. E helyről is figyelmébe ajánljuk a város hatóságának, hogy menten terjesszen föl óvást a kereskedelmi minisztériumhoz, hogy máshonnan kisorsultak ide dirigáltassanak akkor, amikor közel száz, itt fölvételre jelentkezett tanuló kell visszautasítani.

Ez az évről-évre megismétlődő visszautasítás majd oda fog vezetni, hogy a szülők nem fogják magukat és gyermekeiket meddő kísérleteknek és kudarcoknak kitenni akar-

dolgozni? Miért gondolkozik? Mit akar ő az élettől? Ezek a kontárok növelik a mi fátumunkat. Az életet szomjuhozni és átkozni nincs sok embernek joga. Ennek az Ottónak nincs. Végre ő is nappal él. A hajnal neki munkát parancsol. Favágó ez az Ottó.)

Az este szomszédjai: ezek voltunk. És figyeltük szorongással, haraggal egymást. Nagyon különös volt a szomszédságunk. Én indultam a nap életét élni, mely élet az éjszakában pihent s várt reám. Ottó már leélt a napot s pihenőre indult. És este hat órakor találkoztunk. Szinte minden estén egy villamosba szálltunk. És a szemeink nagyok voltak. Borotvált arcaink hervadtak és sárgák.

Kisértett és kinzott ennek az Ottónak az arca. Töprengtem. (Ez az ember nappal él. Meg kellene kérdezni tőle. Én már elfeledtem. Világosabbak-e a dolgok nappal? Nem ostobák az emberek? Van-e valami új iz a nappali csókban? Több erőt kapnak az inak? A fejünk nem kattog napszakán? Az élettől többet várunk?)

Este pedig szomorúan, csufolódóan bámult reá Ottó. Mintha sirva kacagott volna reá az én gondolataimra. Éreztem: ettől az embertől semmit sem fogok megtudni.

Egyszer nővel szállott a villamosba Ottó. Ama vékony pénzü nővel, aki Ottókám-

nak szólította. A nő úgy bánt vele, mint egy kutyával. Ottó szepegve beszélt hozzá. Ennek nagyon megörültem. (Nyomorult, nappali ember, látod. Nappal sem jobb az asszonyok.) Nagyon vig voltam ezen következő éjszakán.

Máskor valami pocakos urral diskurált a villamosban Ottó. A pocakos úr is festett, de okosan. Ez igenis jómódu úr volt. Veregette a vállát Ottónak. Balga fiatalembernek nevezte Ottót:

— Nagyon jó, nagyon jó. Látom, hogy balga fiatalok mindig élnek. Az én koromban is így volt. Én nagyon örülök ennek. Fiatalság — bolondság. Csak higgyék a fiatalok, hogy újat vár tőlük a világ. Fenét vár, nem újat. Én már éhen döglöttem volna, ha el nem kergetem magamtól a csacsiságokat. Nem festeni kell, fiacskám. Élni, ismerkedni, embereket bolondítani.

Szegény Ottó, néztem az arcát. Látam a lelkét. Szerettem volna ráugrani a pocakos urra. Ordítva harapni a pocakját. Én bennem pedig diadalmaskodott a gonosz. Nagyon örültem újra. (Látod, Ottó. Te nappal élsz. Az én életem fordítottját éled. Hát sok hasznod van belőle. Ottó? Hát erősebb vagy? Ottó, Ottó, én veled találkozni fogok az éjszakában.) A pocakos úr leszállott a villamosból. Ottó kinszenvedéses szemekkel

nézett engem. Alighanem megérezte az érzéseimet.

Tél jött s Budapest jobban fojtogatta az embert, mint valaha. Én már ekkor tul voltam a meglepetésen. Mikor először néztem a vért a zsebkendőmön, jajgattam. Meg lehet ezt szokni. Két hét múlva már vidáman tudtam, hogy jön a Halál.

Ottó pontos volt s pontos voltam én is. Sápadt és különösen hervadt volt ez estéken a fű. Szemben ült velem s köhögés fogta el. Odanézek s látom az ajkán a vért. (Bravó, Ottó. Egy kicsit szemtelenség, hogy ennyire utánzol. Mind a ketten banális fickók vagyunk. Ezt a tudórombolást bizony elkerülhetjük volna. De te is félsz a revolvertől. Én is félek Ottó.) Csillogtak az Ottó nagy szemei. Éppen olyanok voltak, mint az enyémei. (No Ottó, hát nappal is leselkedik az emberre a Halál? Hát a te más életed sem tudott téged megmenteni, Ottó? Ez bizony nem nagy vigasztalás azoknak, akik az életet egyszerűnek tartják. Meghalsz, Ottó s még össze sem hasonlítottad az éjszakát a nappal.)

Igy történt s azóta nem láttam szomszédomat, Ottót. Én itt várom a Halált ez utálatos Mentonban. Hol lehet Ottó? Haragszom erre a fiúra. Ő vigyázhatott volna magára. Értem nem kár.

**Kizárólag helybeli, hirtel-
Telefon ves asztalosmesterek által
515. készített, elismert jóminő-
ségű és bámulatos olcsó**

butorok

első kézből csakis az **Egyesült
Műasztalosok Butorraktárában**
(Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám
alatt, Kertész pékkel szemben) kap-
hatók; esetleg **részletfizetésre** is